

Forfatter: Trier, Ernst Johannes

Titel: BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1867-01-13)

Citation: Trier, Ernst Johannes: "BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1867-01-13)", i *En Brevveksling ved Povl Hansen*, BOGHANDELS FORLAG, s. 262. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002222419-X00-shoot-L002222419X000228.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: En Brevveksling ved Povl Hansen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Ernst Trier til Marie.
Vallekilde, 13. jan. 1867.

... Nu — denne skal da, håber jeg, være den sidste omgang af vor brevveksling som forlovede. Så kan du binde brevpakken sammen; og så ombytter vi den skriftlige brevveksling med den mundtlige ordveksling.

Jeg var for lidt siden inde i »fruerburet«; der var store isblomster tegnede på ruden. Dem har frosten tegnet; de var iskolde, om end skønne at se til, som de glimrede i månelysset. Om Gud vil, den dag kommer nok, da dørene derind, som i vinter står lukkede, bliver åbenede også ud til »fruerburssvalen«, der nu s. 263 står færdig; da skal der prydes med andre blomster — virkelige, varme og duftende. Kan du høre, hvor de synger nede i skolestuen:

»Så give Gud hin milde,
at ungersvendes tak
må kranse Vallekilde
for lyset, dér de drak!«

Ja, Gud give det! Hvor det dog er et herligt liv mellem de velsignede karle i »det velsignede Vallekilde«. Og om Gud vil, da skal den tid komme, da også pigerne drager ind til os, og Gud vil gøre den tid lige så glædelig, fyldig og god for os. Til den tid skal ikke pennen fremmane for dig minder fra det fjærne Vallekilde; men du skal selv være med. Vær da tålmodig —

»Giv tid, giv tid, den nynner glad
og ryster de små vinger.
Giv tid, og hver en kvist får blad —
giv tid, hver blomst udspringer!«

Ja vær også tålmodig med mig, selv om du kun får lidt at høre fra mig: Jeg havde i aftes gjort mig det rigtig så hyggeligt, stillet dit billede op foran mig på bordet; jeg skulde nu først have skrevet rigtig til dig og derefter til din fader og til Hartmann. Men ro og fred var her kun stakket. Først kom Jørgen Madsen om noget, så Søren Hansen, så Thomsen, og jeg fik ikke skrevet . . . Her er for mig i disse dage egentlig arbejde over magten. Hoff er stærkt forkølet og sængeliggende. I den anledning måtte jeg prædike for ham i går, og således kom jeg ikke til at skrive til dig i lørdags. Desuden har både Thomsen og jeg været meget misfornøjede med vor retskrivning og regning. Vi har måttet træffe en ny ordning; karlene blev delt i tre hold til retskrivning og i to til regning. Men dette har givet mig endnu mere at bestille; jeg har således selv overtaget retskrivningen med det ringeste hold.

Skolelærer Mathiesen fra Svinninge var hos mig i lørdags; han er en stakkels mand, der for nogen tid siden mistede sin kone; fra den tid af har han været i et skrækkeligt sindsoprør; han var bange for at miste sin forstand. Jeg sad en lang stund og talte med ham. Vi blev enige om, at han skulde komme herover hver lørdag og tage gymnastik med eleverne og så dertil holde nogle foredrag om havevæsen. De to ting har s. 264 han tidligere havt på Hindholm højskole, hvor han var lærer. Det, håber jeg, skal blive godt; vi trænger til disse ting, og det kan, tænker jeg, også muntre ham op.

I fredags var lærer Leth fra Starreklinte heroppe med en del af sine aftenskole-elever. Han holder aftenskole for 22 voksne karle og mænd. Det var en meget fornøjelig aften, vi dér fik. Efter at jeg i dagens løb allerede havde holdt to foredrag, måtte jeg nu op med det tredje, som endda lykkedes mig rigtig godt, synes jeg; men så var jeg også i lørdags temmelig læns. Du kan tro, det kan tage på kræfterne, når man sådan har holdt sine foredrag om hverdagene, så også om søndagen skal prædike og det oven i købet to steder. Men det gik så godt i går, og dette var mig et slående vidnesbyrd om, hvordan Vorherre kan bruge vor skrøbelighed. Før jeg gik op på prædikestolen i Vallekilde, var jeg så mat og så sløv og ligegyldig; men jeg kom i ånde og mærkede det grant selv, at der var den vægt i mine ord, som ånden giver.

I går kom der brev om, at Thomsens moder var død efter de lange lidelser. Han er i nat rejst hjem; ja, min kære Marie, nu sidder jeg pænt i det. Weitemeyer kan jo nok hjælpe noget, men slemt er det nu, at også Hoff er syg. Det bliver en drøj uge, kan du tro, tilmed da der også er meget at gøre med pengesager og husvæsen netop i denne tid. Jeg håber dog, at Tranberg kan hjælpe lidt.